

33763, II, C, C, f. H. A 119/89

LEVSTIKU.

V Laščah 11. avgusta 1889.

0300/18916

Od vseh straní, čez hribe in doline,
Prirómala si, množica pobožna,
V kraj malo znan slovenske domovine
Od štirih vétrov, v eni misli zložna.
Kaj vas je gnalo sem v dolensko stran?
To ni shod kakor je v semanji dan!
Vse praznično! zvonovi, strél, zastave!
Svetniku li veljajo té priprave?

Če ne svetniku, ali mučeniku!
Dà, mučeniku; móžu v čast ste zbrani,
Ki ní se klanjal zlatemu malíku.
Vse dni, ki so skopó mu bili dani,
Narodu živel je, a narod róz
Ni trosil mu na pot; samoten mož
Navzlic sovraštvu, národni krivici
Svoj pot je hodil, križev pot v resnici!

Križ vzal je, rodoljubja križ na rámo,
A trnjev venec bratje so mu plêli;
Dotlé, da se je zgrudil v zgodnjo jámo,
V prid se je trudil ljubljeni deželi. —
Zdaj, ko je mirno blágo to srcé,
Kaj bil je Levstik mu, zdaj narod vé;
Zdaj čast, zdaj hvala! prav; pri nas nobéden
Ni kakor on česti in hvale vréden.

Junak je bil! Kdaj mu je mehka roka
Otírala, hladila čelo vroče? —
Pri svojem on ognjišči od otroka
Ni slišal sladkega imena: oče!
Mož samec živel je do konca lét;
Dom bil je njemu ves slovanski svét:
Srcé njegovo moško je edino
Zvestó ljubilo sveto domovino.

Nji lépe je darí posvetil božje:
To blágo srce in to bistro glávo!
Peró mu bilo hrabro je orožje
V pravičnem boji za vse lépo, pravo.
Jezika on prečistil je zlató,
Slovenščino ustvaril nam novó,
Komú beseda krepka je in gladka
In pesem kakor njemu bila sladka?

Drag biser bilo je srcé njegovo,
Z zvijačo on, s krivico ní se družil;
Vse pódlo je sovražil in sirovo,
Sam svoj, resnici je edini služil.
Jeklena volja, neupognen vrát,
Prijatelj stanoviten, človek zlát,
V nevihti mož, naprej, po konci glávo!
Visoko nosil svéto je zastavo. —

Oj Laščanje, staréji rod med vami
Poznal je dečka Levstika po lici,
In bil vesel ga — kimate z glavami —
Zdaj vsak se z njim ponaša, po pravici!
Ta spomeník pri vas, ta kamen je
Čestitljiv kamen, svéto znamenje,
Kako čestijo Laščanje rojaka,
Slovinci vsi slovenskega junaka!

Sem bodo pozni romali rodovi,
Pobožno kakor ljudstvo danes zbrano;
Tu bodejo Sloveniji sinovi
Priségali ljubezen zvesto vdano.
Ta spomeník bo večén opomin
Slovcu: «Bodi zvest narodu, sin!» —
Moštvá in rodoljubja v poznem rodi
Uzòr in vzgled Slovencem Levstik bodi! —

J. S.

(Stritar).

V Ljubljani 1889.

Natisnila in založila Kleinmayr in Bamberg.